

Sygn. akt: I C 2270/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia (del.) Joanna Radzyńska – Głowacka

Protokolant: sekr. sądowy Ewa Kocielnik

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Komendzie Głównej Ochotniczych Hufców Pracy

o zapłatę

I. oddała powództwo w całości;

II. zasądza od B. K. na rzecz Skarbu Państwa – Komendy Głównej Ochotniczych Hufców Pracy koszty procesu w całości, szczegółowe ich wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt: I C 2270/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 listopada 2017 roku (data prezentaty) B. K. prowadząca działalność gospodarczą (...) z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa Komendy Głównej Ochotniczych Hufców Pracy na swoją rzecz kwoty 107.569 złotych. Nadto strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pozew, k. 2 – 34)

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 stycznia 2018 roku (data prezentaty) Skarb Państwa reprezentowany przez Komendanta Głównego Ochotniczych Hufców Pracy, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Komendanta Głównego Ochotniczych Hufców Pracy kosztów procesu, jednakże w zakresie kosztów zastępstwa procesowego zasądzenie ich wedle norm przepisanych od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. (odpowiedź na pozew, k. 277 – 296)

Pismem procesowym z dnia 29 października 2021 roku (data nadania) strona powodowa rozszerzyła powództwo w ten sposób, że domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od roszczenia głównego tj. kwoty 20.207 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia 30 października 2018 roku do dnia 24 października 2021 roku oraz dalszych odsetek ustawowych od kwoty 127.776 złotych od dnia 24 października 2021 roku do dnia zapłaty. (rozszerzenie, k. 936 – 940v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 stycznia 2017 roku Zespół ds. (...) złożył do Komendanta (...) Wojewódzkiej Komendy OHP wniosek o wszczęcie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w przedmiocie zorganizowania i przeprowadzenia kursów zawodowych dla uczestników projektu nr (...) pt.: „(...)”, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, realizowanego na terenie województwa (...) w jednostkach organizacyjnych (...) Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy (OHP). (dowód: wniosek, k. 302 – 304)

Zarządzeniem z dnia 5 stycznia 2017 roku Komendant (...) Wojewódzkiej (...) (...) wyraził zgodę na przeprowadzenie procedury przetargowej i tego samego dnia powołał komisję przetargową do przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na podstawie ustawy z 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych. (dowód: zarządzenie, k. 306 – 307)

Przygotowana została Specyfikacja Istotnych Warunków Zamówienia (SIWZ) wraz z załącznikami, zawierająca kryteria oceny przedstawionych ofert. (dowód: specyfikacja z załącznikami, k. 45 – 86)

Postępowanie w przedmiocie udzielenia ww. zamówienia zostało ogłoszone w Dzienniku Urzędowym UE z 7 stycznia 2017 r. pod nr (...). Wartość zamówienia bez podatku VAT ustalono na kwotę 237.430 złotych. (dowód: ogłoszenie o zamówieniu, k. 41 – 44)

W terminie określonym w ogłoszeniu o postępowaniu w przedmiocie udzielenia zamówienia do (...) Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy wpłynęły trzy oferty złożone przez: (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. na kwotę 238.738 złotych brutto, B. K. działającej pod firmą (...), na kwotę 214.000 złotych brutto oraz (...) w W. na kwotę 355.400 złotych brutto. (dowód: oferty, k. 333 – 459)

W dniu 19 stycznia 2017 roku przed otwarciem ofert komisja przetargowa poinformowała, że zamawiający przeznaczył na sfinansowanie zamówienia kwotę 275.000 złotych. (dowód: protokół z otwarcia ofert, k. 87)

W dniu 6 lutego 2017 roku komisja przetargowa sporządziła protokół z oceny ofert, przeprowadzonej według wytycznych zawartych w SIWZ. (...) sp. z o.o. otrzymało 59,23 pkt, B. K. - 65,45 pkt, (...) w W. - 76,13 pkt. Komisja stwierdziła, że najwyższą ocenioną ofertą jest oferta (...) w W.. (dowód: protokół z oceny ofert, k. 88 – 91, karty ocen formalnych ofert, k. 473, 475, 477)

W dniu 14 lutego 2017 roku zamawiający unieważnił postępowanie w przedmiocie udzielenia zamówienia na podstawie art. 93 ust 1 pkt 4 w zw. z art. 138g ustawy Prawo zamówień publicznych, uzasadniając, że wynagrodzenie wskazane w ofercie uznanej za najkorzystniejszą przewyższało kwotę, którą zamawiający zamierzał przeznaczyć na sfinalizowanie zamówienia. (dowód: unieważnienie, k. 92)

W piśmie z dnia 17 lutego 2017 roku (...) Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy poinformował oferentów o unieważnieniu postępowania ze wskazaniem oceny wszystkich ofert oraz kryteriów, według których przyznawano punkty. (dowód: pismo, k. 486 – 489)

W dniu 24 lutego 2017 roku B. K. wniosła odwołanie do Krajowej Izby Odwoławczej (KIO), zarzucając zamawiającemu nieprawidłową ocenę złożonej przez nią oferty i oferty (...). W odpowiedzi na odwołanie (...) Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy w dniu 1 marca 2017 r. złożyła pismo, w którym uwzględniła odwołanie w całości. (dowód: odpowiedź na odwołanie, k. 131 – 132, odwołanie, k. 93 – 130)

Krajowa Izba Odwoławcza postanowieniem z dnia 7 marca 2017 roku umorzyła postępowanie odwoławcze, nie analizując zarzutów powódki. (dowód: postanowienie, k. 134 – 135, 515 – 515v)

Zarządzeniem nr 10 z dnia 8 marca 2017 roku zamawiający zmienił skład osobowy komisji przetargowej (dowód: zarządzenie, k. 517 – 517v)

Postanowieniem z dnia 8 marca 2017 roku (...) Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy unieważniła czynności postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia zgodnie z art. 186 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych. (dowód: zawiadomienie, k. 133)

W dniu 9 marca 2017 roku komisja przetargowa ustaliła, że dokona wyboru oferty po złożeniu wyjaśnień przez biorących udział w postępowaniu oferentów. W związku z powyższym zamawiający na podstawie rozdziału XIII pkt 5 SIWZ wezwał oferentów do złożenia wyjaśnień dotyczących ofert każdego z nich. Wyjaśnienia złożyła B. K. oraz (...). (dowód: protokół, k. 519 – 519v, wezwanie do złożenia wyjaśnień/uzupełnień, k. 523 – 535, wyjaśnienia, k. 539 – 550)

W dniu 14 marca 2017 roku w toku posiedzenia komisji przetargowej z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia wykluczono ofertę (...) sp. z o.o. ze względu na brak złożenia przez ten podmiot odpowiedzi na wezwanie zamawiającego do złożenia wyjaśnień. (dowód: protokół, k. 552 – 552v)

Pismem z 16 marca 2017 roku zamawiający na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych zwrócił się o przedłużeniu terminu związania złożonymi w postępowaniu ofertami przez B. K. oraz (...), na co oferenci wyrazili zgodę. (dowód: wezwanie, k. 554, odpowiedź oferentów, k. 556, 558)

Pismem z dnia 17 marca 2017 roku komisja przetargowa wezwała (...) w W. do złożenia kolejnych wyjaśnień na podstawie rozdziału XIII pkt 5 SIWZ. W tym samym dniu (...) udzielił żądanych informacji. (dowód: wezwanie, k. 537, oświadczenie, k. 550)

W dniu 20 marca 2017 roku komisja przetargowa dokonała ponownej oceny ofert z uwzględnieniem wyjaśnień złożonych przez oferentów i przyznała B. K. 75 pkt, zaś (...) – 76,13 pkt. (dowód: protokół, k. 566 – 566v, karty ocen formalnych ofert, karty ocen merytorycznych ofert, k. 560 – 564)

Pismem z dnia 21 marca 2017 roku zamawiający zawiadomił oferentów o wyborze najkorzystniejszej oferty złożonej przez (...) w W.. (dowód: zawiadomienie, k. 568 – 579)

W dniu 31 marca 2017 roku B. K. wniosła odwołanie do Krajowej Izby Odwoławczej. Zarówno zamawiający w dniu 11 kwietnia 2017 roku jak i (...) w dniu 6 kwietnia 2017 roku złożyli odpowiedzi na odwołanie powódki, przystępując tym samym do postępowania przed KIO. (dowód: przystąpienie do postępowania odwoławczego, k. 136 – 145, odwołanie, k. 149 – 166, odpowiedź na odwołanie, k. 606 – 624)

W dniu 13 kwietnia 2017 roku przed wyznaczoną w sprawie rozprawą przed KIO, profesjonalny pełnomocnik powódki cofnął jej odwołanie. Krajowa Izba Odwoławcza na tym samym posiedzeniu wydała postanowienie o umorzeniu postępowania, nie dokonując merytorycznej oceny zarzutów. (dowód: protokół posiedzenia, k. 167 – 170, postanowienie, k. 171 – 174)

Pomimo zakończenia postępowania przed KIO powódka nadal starała się wykazać błędy zamawiającego popełnione w toku oceniania ofert powódki i (...), przedstawiając dokumenty na okoliczność nieprzeprowadzenia przez (...) wystarczającej ilości szkoleń zakończonych egzaminem. W piśmie z dnia 19 kwietnia 2018 roku B. K. oświadczyła, że w przypadku przedstawienia przez zamawiającego wiarygodnego dowodu wykonania/przeprowadzenia egzaminów dot. usługi dla (...) (...) w wykazie usług, odstąpi od jakichkolwiek aktualnych i przyszłych roszczeń w zakresie przedmiotowego postępowania. (dowód: pismo, k. 645 – 648)

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w piśmie z dnia 21 kwietnia 2017 roku zamawiający poinformował B. K., że prowadzone przez (...) kwestionowane przez nią szkolenia zakończyły się testem noszącym znamiona egzaminu. W dniu 26 kwietnia 2017 roku kontrahent (...) poinformował zamawiającego, że prowadzone przez (...) na jego zlecenie szkolenia w (...) zakończyły się egzaminem. (...) Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy poinformowała o tym B. K. w piśmie z dnia 28 kwietnia 2017 roku. (dowód: pismo, k. 650 – 654, 663, 665)

Pismem z dnia 25 października 2021 roku (doręczone 25 października 2021 roku) B. K. wezwała (...) Wojewódzką K. (...) z siedzibą w W. do zapłaty w nieprzekraczalnym terminie do dnia 29 października 2021 roku kwoty 20.207 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia 30 października 2018 roku do dnia 24 października 2021 roku oraz dalszych odsetek ustawowych od kwoty roszczenia głównego odszkodowawczego powiększonego o skapitalizowane odsetki w wysokości łącznej 127.776 złotych od dnia 24 października 2021 roku do dnia zapłaty. (dowód: wezwanie, k. 941)

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie dołączonych do akt sprawy, a wskazanych powyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie była w toku postępowania kwestionowana, a także nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd dał wiarę dokumentom i ich kserokopiom stanowiącym podstawę dla ustalenia stanu faktycznego i znajdującym się w aktach niniejszej sprawy, gdyż zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości; również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrywał się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie. Za wiarygodne uznano również kserokopie dokumentów, które zostały przedstawione przez strony, a ich prawdziwość nie była przez nie kwestionowana.

Sąd dał nadto wiarę zeznaniom powódki, gdyż były one jasne, spójne i logiczne i znajdują potwierdzenie w dokumentach, bądź ich kserokopkach, które zostały przedstawione przez strony niniejszego postępowania.

Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, iż wyrokiem z dnia 17 października 2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo w sprawie (k. 750). Powódka wniosła apelację od wyroku (k. 765 – 772). Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2021 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego (k. 919). Sąd Apelacyjny wskazał, iż przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Okręgowy winien ustalić, czy kwestionowane przez powódkę zachowania zamawiającego naruszały warunki postępowania przetargowego określone przepisami ustawy – prawo zamówień publicznych i specyfikacji istotnych warunków zamówienia, czy tego normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. był uszczerbek w majątku powódki i w jakim zakresie, czy powódka mogła zastosować środki ochrony prawnej przewidziane w ustawie prawo zamówień publicznych, z jakich przyczyn ich nie wykorzystała i jaki był tego wpływ na powstanie poszczególnych elementów opisywanej w pozwie szkody.

Dodatkowo, warto w tym miejscu wskazać, iż postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie przedstawił Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. W uchwale z dnia 25 lutego 2021 roku Sąd Najwyższy wskazał, iż dochodzenie naprawienia szkody przez wykonawcę, którego oferta nie została wybrana wskutek naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1843) nie wymaga uprzedniego stwierdzenia naruszenia przepisów tej ustawy prawomocnym orzeczeniem Krajowej Izby Odwoławczej lub prawomocnym orzeczeniem sądu wydanym po rozpoznaniu skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej.

Sąd zważył, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści przepisu art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać

dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zaś zmusić do ich podjęcia. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie, decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Mając na względzie powyższe Sąd po dokonaniu ponownej, wszechstronnej, wnikliwej analizy i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznał, iż strona powodowa nie udowodniła roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości.

W pierwszej kolejności odnosząc się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2021 roku, Sąd wskazuje, iż z treści jej uzasadnienia wynika, iż brak wymogu uprzedniego stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych prawomocnym orzeczeniem Krajowej Izby Odwoławczej lub prawomocnym orzeczeniem sądu wydanym po rozpoznaniu skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie oznacza, iż zaniechanie przez wykonawcę skorzystania z systemu środków ochrony prawnej z ustawy Prawo zamówień publicznych nie ma znaczenia w postępowaniu przed sądem powszechnym przeciwko zamawiającemu o naprawienie szkody wywołanej niezgodnymi z przepisami tej ustawy czynnościami podjętymi przez niego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego lub zaniechaniami czynności, do których zamawiający był zobowiązany. W tym kontekście Sąd Najwyższy przytoczył dla przykładu orzeczenie zapadłe w Niemczech „Wyrok Niemieckiego Trybunału Federalnego z 17.09.2019 r., X ZR 124/18 [BGH, Urteil v. 17.09.2019 – X ZR 124/18]”, w którym stwierdzono, że chociaż brak wyczerpania środków ochrony prawnej w zamówieniach publicznych nie stoi na przeszkodzie rozpoznaniu sprawy odszkodowawczej, to brak skorzystania z tych środków przez wykonawcę może być (kwestia otwarta) rozpatrywany w kontekście zawinionego przyczynienia się wykonawcy do szkody.

Sąd doszedł do przekonania, iż kwestia ta ma istotne znaczenie dla oceny przesłanek odpowiedzialności cywilnoprawnej w toku niniejszego procesu, a także ustalenia wysokości szkody.

Podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej w niniejszej sprawie jest przepis art. 417 k.c. Przepisy zawarte w art. 417 - 420 k.c. stanowią całość normatywną, zawierającą kompleksowe unormowanie odpowiedzialności Skarbu Państwa oraz państwowych osób prawnych, przy czym art. 417 k.c. normuje przesłanki ogólne tej odpowiedzialności. Przy ustalaniu związku między wykonywaniem władzy publicznej, a szkodą należy pamiętać, że dla przypisania odpowiedzialności nie ma przy tym znaczenia, kto jest bezpośrednim sprawcą szkody. Odpowiedzialność jednostki samorządu terytorialnego wynikająca z art. 417 k.c. powstaje wówczas, gdy łącznie spełnione są jej trzy ustawowe przesłanki, a mianowicie: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy, a szkodą. Niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie – to przesłanka bezprawności oznaczająca naruszenie przepisów prawa. To na powódce spoczywał obowiązek wykazania tej przesłanki stosownie do art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Obowiązkiem powódki było wykazanie bezprawności podejmowanych przez pozwanego Skarb Państwa działań lub zaniechań, a w dalszej kolejności - istnienia związku przyczynowego między tego rodzaju zachowaniem pozwanego a szkodą poniesioną przez powódkę. Niezbędne było zatem w pierwszej kolejności wskazanie bezprawnej czynności, z którą powódka wiąże powstanie szkody.

W ocenie Sądu naruszenie normy art. 186 ust. 2 zd. 2 pzp. nie może stanowić podstawy do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 471 k.c. Nie została bowiem przez powódkę wykazana przesłanka bezprawności. Zarzuty powódki zostały opisane w cofniętym odwołaniu, zaś pozwany Skarb Państwa szczegółowo ustosunkował się do nich w odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 kwietnia 2017 roku, załączonej do odpowiedzi na pozew (załącznik 40). Sąd w całej rozciągłości podzielił twierdzenia i argumentację pozwanego w niej zawarte.

Nie umknęło przy tym uwadze Sądu, iż po unieważnieniu przetargu przez pozwanego i wybraniu konkurencyjnej oferty, powódka wniosła odwołanie do KIO, które następnie cofnęła i ostatecznie zamiast próbować ziszczyć swój cel (zawrzeć umowę ze Skarbem Państwa), postanowiła żądać odszkodowania z tytułu utraty zamówienia publicznego

objętego tą umową. Zawarcie umowy zależało od oceny przez KIO skuteczności oraz zasadności odwołania wniesionego przez powódkę. Z uwagi jednak na wskazane wyżej cofnięcie odwołania, postępowanie przez KIO zostało umorzone. Przyczyny tego cofnięcia: tj. czy strona powodowa uświadomiła sobie, że wniosła je po terminie, czy też rzekome koszty, w ocenie Sądu nie mają istotnego znaczenia dla sprawy. Powódka dysponowała bowiem skutecznymi środkami ochrony prawnej, które zapewniałyby jej możliwość zapobieżenia szkodzie, a z których to z własnej woli zrezygnowała. Dodatkowo nie znajduje uzasadnienia Sądu pomijanie przez powódkę procedur przewidzianych w ustawie Prawo zamówień publicznych, a następnie w procesie, w którym domaga się odszkodowania na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, kwestionowanie niezaskarżonych czynności zamawiającego. W realiach niniejszej sprawy niewykazanie orzeczeniem Krajowej Izby Odwoławczej, iż doszło ze strony zamawiającego do naruszenia przepisów Prawa zamówień publicznych, skutkuje uznaniem, iż wykonawca nie udowodnił przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci bezprawności działania lub zaniechania zamawiającego. W ocenie Sądu sama okoliczność cofnięcia odwołania skutkuje również nieistnieniem związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym zachowaniem pozwanego a opisaną w pozwie szkodą.

Odnosząc się zaś do zaistnienia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, tj. wykazania przez powódkę szkody, należy powołać się na treść art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym szkodą jest rzeczywista strata w majątku poszkodowanego bądź też korzyść, która do tego majątku na skutek działania sprawcy, nie weszła. Przez rzeczywistą stratę rozumieć zaś należy zmniejszenie aktywów lub wzrost pasywów w majątku poszkodowanego, a więc rzeczywisty uszczerbek w majątku należącym do niego w chwili zdarzenia, za który odpowiedzialność została przypisana oznaczonemu podmiotowi.

Ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma zawsze charakter hipotetyczny, polega bowiem na przyjęciu - na podstawie okoliczności, które wystąpiły po okresie spodziewanych korzyści, że korzyść w okresie poprzednim zostałaby osiągnięta. Jednakże utrata korzyści musi być przez żądającego odszkodowania udowodniona (art. 6 k.c.). Wprawdzie nie w sensie wykazania co do tego pewności, ale z tak dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie można w świetle doświadczenia życiowego przyjąć, że utrata korzyści rzeczywiście miała miejsce. W razie dochodzenia naprawienia szkody w postaci utraconych korzyści, ich utrata musi być przez żądającego odszkodowania wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że w świetle doświadczenia życiowego można przyjąć, iż rzeczywiście miała miejsce. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001 r. IV CKN 382/00)

W ocenie Sądu powódka nie wykazała także szkody. Powódka nie zamierzała bowiem w ogóle samodzielnie realizować zamówienia, miała bowiem w zamiarze powierzyć całość zamówienia podwykonawcy. Rację ma zatem pozwany, iż powódka nie wykazała, że uzyskanie oznaczonego przez nią zysku graniczyło z pewnością, jak również nie wykazała jego wysokości. Nie była w stanie wskazać wysokości swoich nakładów (nawet określić czasowo) ani kosztów podwykonawców. W ogóle nie była w stanie wykazać, w jaki sposób wyliczyła koszt przedstawionej przez siebie oferty. Wskazała jedynie, iż koszt podwykonawcy stanowił około 50 % ceny ofertowej. Ale skąd czerpała tę wiedzę ani w jaki sposób to obliczyła, tego już powódka nie była w stanie wykazać. Twierdzenia powódki Sąd uznał zatem za gołosłowne. Ponadto Sąd wziął pod uwagę, iż uwzględnienie oferty powódki w świetle jej zeznań prowadziłoby do naruszenia zasad współzycia społecznego. Wybranie tej oferty prowadziłoby do preferowania tzw. „wykonawców teczkowych”, którzy zawyżają koszty wykonywania usług finansowanych przez Skarb Państwa poprzez zgłaszanie jedynie oferty i jej dokumentację bez żadnego merytorycznego udziału. W przypadku powódki zawyżałoby to koszty wykonania zamówienia o prawie 100%, a te koszty musieliby ponieść podatnicy.

W oparciu o powyższe Sąd w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo w całości.

Zgodnie z art. 108 §1 k.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu (w związku z przegraną powódki) w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 98 §1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie Sąd w myśl przepisu art. 108 §1 zd. 2 k.p.c. rozstrzygnął jedynie o zasadach ponoszenia kosztów procesu, a szczegółowe rozliczenie kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu.

Mając na uwadze powyższe rozważania i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji.

Sędzia (del.)

Joanna Radzyńska - Głowacka